

Fremtidens vidunderlige verden

"Frelsens hjelm"

De ældste optegnelser om krig og soldater stammer helt tilbage fra oldtidens Sumere. Hjelmen har altid været en del af soldaternes udstyr. Goliat, som er en soldat fra Bibelen (1. Samuel 17:5) og Kong Saul (vers 38) beskrives også som bruger af hjelm. Hjelmen er faktisk universal i våbnenes historie. I oldtiden havde soldaterne forskellige våben til at angribe fjenden, men fælles for dem alle var, at de bar hjelme.

Gennem århundrederne har hjelmen reddet mange liv. Den var som regel lavet af metal eller tyk læder beklædt med metalplader, og hensigten var at afværge fjendens stød mod hovedet - stød der ellers ville være blevet fatale. Hjelmens nødvendighed er tydelig også nu om dage, enhver, der ser moderne soldater i film eller nyheder, kan ikke tvivle om det. Det var det samme i romernes tid, da Paulus fortalte kristne, at de skulle bære "frelsens hjelm" som en vigtig del af Guds fulde rustning (Efeserne 6:17).

Paulus havde også noget andet i tankerne. Ud over at beskytte hovedet, havde hjelmen også en anden funktion i oldtiden. Det var f.eks. vigtigt, at man i kampens hede kunne se forskel på venner og fjender, og man brugte hjelmen som identifikation. Som regel var den prydet med fjer, der stak op over kamppladsen, og dermed var synlig for de kæmpende. Desuden prydede de romerske soldater deres hjelme, ligesom grækerne havde gjort det før dem, med "hellige" motiver af guderne de troede på. Soldaternes HÅB lå i disse guder - de troede på, at de ville beskytte dem. Paulus vidste, at denne detalje ikke ville undslippe tilhørernes opmærksomhed, for alle kendte de romerske legioner, og at den ville medvirke til at skabe en objektiv undervisning.

Paulus' tilhørere var sikkert også familiære med vendingen "frelsens hjelm" fra profeten Esajas kapittel 59:17. I denne profeti skriver Esajas om Frelserens genkomst, hvor han billedligt talt vil bære frelsens hjelm. Har dette nogen betydning for kristne i dag? Hvordan bør vi forstå og bruge Paulus' anvisninger om at beskytte vort hoved med frelsens hjelm?

Den største fare

Jesus lovede: "Jeg vil aldrig slippe dig og aldrig forlade dig" (Hebræerbrevet 13:5). Hans sidste løfte var: "Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende (Mattæus 28:20). Vi må være klar over, at vi er kaldet til at "udholde det alt sammen" (2. Timoteus 2:10) og "holde ud til enden" (jf. Mattæus 24:13), og vi må ikke glemme, at den verden vi nu lever i er fysisk og temporær. I det fysiske liv vil alle gennemgå problemer og lidelser før de dør, og kristne kan endda blive udsat for forfølgelse og pinsler fra dem der tror, at de er Guds tjenere.

Den største fare for kristne er dog ikke at blive udsat for fysisk smerte, men hvis de af egen vilje tager afstand fra Gud igennem synd. I virkeligheden er der ingen andre end os selv, der kan skade os! Intet der rammer os her i livet kan forårsage permanent skade! Husk på en vigtig lektion Paulus beskrev for os: "For jeg er vis på, at hverken død eller liv, eller engle eller åndemagter, eller noget nuværende eller noget tilkommende, eller kræfter, eller det høje eller det dybe, eller nogen anden skabning vil kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre" (Romerbrevet 8:38-39). Det er kun en ting, der kan skille os fra Gud - SYND! Århundrede før Jesus Kristus blev født, forklarede Gud følgende: "Eders brøde er

det, der adskiller mellem eder og eders Gud, eders synder skjuler hans åsyn for jer, så han ikke hører" (Esa. 59:2). Dette betyder, at hele menneskeheden har været afskåret fra Gud - eftersom "alle har jo syndet" (Rom. 3:23). Endvidere er hele menneskeheden blevet dømt til "syndens løn som er døden" (6:23). Så for at kunne blive forenede med Gud, undgå den anden død og blive frelste, må vi afskaffe synd. Et første skridt mod frelse, er forståelsen af, at vore synder har bygget en adskillelsens mur imellem os og vor Skaber - og efterladt os "døde i vore overtrædelser og synder" (Efeserbrevet 2:1), og at vi er fuldstændig ude af stand til at frelse os selv! Paulus fortsætter med at forklare, at "Til dem hørte vi også forhen, da vi fulgte vort køds lyster og gjorde, hvad kødet og tankerne ville, og af natur var vi vredens børn ligesom de andre" (vers 3). Men lige fra begyndelsen havde Skaberen en plan til at frelse mennesker fra deres synder! "Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (Johannes 3:16).

Paulus gør sig store anstrengelser for at forklare, at frelse ikke er mulig, før vi er forsonede med Gud igennem Kristi offer. Da først kan vi modtage Den Hellige Ånd, som gør Kristus levende i os og til sidst leder os til frelse, Rom. 5:9-10). Peter beskriver processen vi alle skal igennem på følgende måde: "Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave" Apostlenes gerninger 2:38). Alligevel er disse første skridt mod omvendelse - vende sig *bort fra* synd - at man accepterer, at Kristus har betalt den dødsdom, vi har gjort os skyldige til, og at man er blevet døbt, kun en start på rejsen mod frelse. Resten af rejsen indebærer lydighed mod Guds love og at man søger Ham med hjælp fra kraften i Guds Ånd.

På denne livslange rejse er det, at alle kristne må bære "frelsens hjelm", for vejen er en uendelig kamp imod det onde, indtil den dag vi drager det sidste åndedræt. Denne strid er imidlertid ikke synlig, den foregår i vort hjerte og sind (se artiklen "Kampen om din tankegang - dit sind" af Raymond McNair, på side 4). De fleste ny omvendte kristne sætter sig det mål, at de vil vandre i lydighed og overgive sig til Gud resten af livet, lige til målet, "den vidunderlige frelse" Han har lovet, er nået. Det er imidlertid et sørgeligt faktum, at et eller andet sted på vejen ændrer folk beslutning og tilsidesætter frelsen.

Kristus forudså, at dette ville ske i lignelsen om sædemanden i Mattæus 13: "Sæden, som blev sået iblandt tidsler, der er ham, der hører ordet, men timelig bekymring og rigdommens bedrag kvæler ordet, og det bliver uden frugt (vers 22). Mange kristne starter med stor begejstring og følger Gud - men snart bliver de trætte og lader lidt efter lidt begejstringen kølnes af for til sidst at ende i åndelig død. Guds Ord advarer imod at falde i denne kategori: "Derfor må vi så meget mere give agt på det, vi har hørt, for at vi ikke skal glide bort fra det. Thi når det ord, som var talt ved engle, stod fast, og hver overtrædelse og ulydighed fik sin velfortjente straf, hvorledes skal vi da kunne undslippe, hvis vi ikke bryder os om så stor en frelse..." (Heb.2:1-3).

Denne åndelige batalje som kristne deltager i skal kæmpes konstant, ellers vil snigende ligegyldighed føre til dødelige sår i "hovedet", dvs. i vort sind og vor ånd. (6:4-8; 10:26:31). For at beskytte os for "banesår i hovedet" skal vi bære frelsens hjelm.

Vor tankeverden skal hvile i ting "fra oven"

Som sikkerhed for at vort sind er vendt bort fra Satan og denne verdens bekymringer, fortæller Paulus, hvad vi skal fokusere på: "Når I altså er opvagt sammen med Kristus, så søg det som er oventil, hvor Kristus er siddende ved Guds højre hånd. Tragte efter det som er oventil, ikke efter det som hører jorden til. I er jo døde, og jeres liv er skjult med Kristus i Gud. Når Kristus, vort liv, åbenbares, da skal også I åbenbares sammen med ham i herlighed" (Kolossenserne 3:1-4) - Guds nuværende herlighed!

I 1. Tessalonikerbrev 5:8 henviser Paulus til hjelmen som "frelseshåb". Med hensyn til vor fremtidige herlighed siger apostelen Johannes, "I elskede, nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når Han åbenbares, skal vi blive ham lige, thi vi skal se ham som han er. Og enhver, der har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom Han er ren" (1. Johannes 3:2-3). Et håb der virkelig er værd at indrette vort liv efter!

For at kunne sejre i denne åndelige kamp vi er deltagere i, skal vi huske på, at Gud kaldte os i håb om, at vi ville blive frelste. Det er den sikre overbevisning om frelse, der giver den der følger Kristus, kræfter i beslutningen om dagligt at kæmpe imod Satan og hans plan. Vi må aldrig miste frelsen ud af syne, hvis vi skal kunne holde ud til enden og vinde ræset, ligesom Paulus gjorde.

Mænd og kvinder der har vandret vejen til frelse før os, har måttet gennemgå store lidelser og genvordigheder for at adlyde Gud, og det er overraskende at opdage, at ingen af dem har endnu modtaget løfterne, Gud har bestemt for dem (Heb. 11:39). De døde alle i HÅB. De tvivlede ikke på Guds løfter, deres håb var Guds kommende Rige. Deres håb hvilede i Jesu Kristi offer som åbnede muligheden for frelse. Deres håb lå i den første opstandelse.

I Guds Ord er der mange eksempler på, hvordan andre har båret deres "frelses hjelm". Abraham, "fader til den trofaste", holdt bestandig for øje visionen om det Ny Jerusalem. Kan du følge hans eksempel? "Thi han ventede på staden med de faste grundvolde, hvis bygmester og skaber er Gud" (Heb. 11:10). Han, en mand der levede i telte i ørkenen, satte dette eksempel for os i dag! Vi kan lære af den måde, han levede efter, ved dagligt at fokusere på den fantastiske fremtid der venter os, da vil hvilket som helst problem eller prøvelse i dette fysiske liv blive sat i rette perspektiv. Paulus minder os om, at "... det vi lider her i tiden, ikke er værd at regne i sammenligning med den herlighed, som skal åbenbares for os" (Rom 8:18).

Det er menneskeligt og naturligt for os at blive overvundet af prøvelser, problemer og vanskeligheder i dette fysiske liv, og det er kun med Guds hjælp, at vi kan holde vort blik og sind på det *store billede* - det kommende Guds Rige, som vil regere over hele jorden. Nå denne tid endelig kommer, vil Satans 6000 års regering blive fuldstændig glemt. Tårer vil blive tørret væk og alle vil leve et fuldkomment liv, som det skal være ifølge Guds love (Esa. 11). Blot tanken om denne vidunderlige tid, og på hvordan vi kan have del i at fremme dets komme (Åbenbaringen 3:21), er incitament til altid at bære "frelsens hjelm".

Den nat Kristus blev forrådt, var timer til stor prøvelse og forvirring for hans disciple. Lidt tidligere havde han formanet dem til at fokusere på den plads Han ville forberede dem: "Jeres hjerter forfærdes ikke! Tro på Gud, og tro på mig. I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer. Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede til jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at hvor jeg er, der skal I også være" (Johannes 14:1-3). Hvor meget studerer vi og funderer over den plads Jesus er ved at forberede til os? Disciplene mistede aldrig denne vision ud af syne samtidig med, at de udførte den opgave Kristus havde pålagt dem. Disse mænd tjente Gud og mistede aldrig håbet på trods af, at næsten alle måtte lide martyrdøden, som onde mænd dømte dem til! Alligevel døde de med hjelmen på!

Vi må heller aldrig miste håbet. Kristus vil "... fremstille jer hellige og uden dadel og anklage for sit åsyn - så sandt (hvis) I bliver i troen, grundfæstede og faste, uden at lade jer røkke fra det håb, der skænkes i det evangelium, I har hørt" Kol. 1:22-23); dertil behøver vi frelsens hjelm. Forrest i vort sind skal altid ligge tanken om præmien for Guds kald (Filipperne 3:14), nemlig Guds Rige, og at blive medlem af Guds familie for evigt. Derefter kan vi, ligesom de der gik forud for os, blive eksempler for dem, der kommer efter.

Husker du de romerske soldater? De sørgede altid for, at man kunne se, hvilken side de kæmpede på, og derfor bar de synlige billeder og tegn på de overnaturlige magter, de stolede på. Sandt er det, at kristne ikke skal udstille sådanne billeder og forsøge at honorere Gud med hedenske skikke, men i alle tilfælde kan man drage lære deraf. Lige så åbent som disse mænd tilbød deres guder - burde vi også blive set, ikke med billeder og lignende, men med gudgiven karakter som alle kan se og opleve.

✉ **Le Siècle à Venir asbl**
Allée du Grand Chéniât, 30
B6280 – Loverval
Belgium

☎ (32) 071-221.308

📠 (32) 071-221.389

💻 le.siecle.a.venir@brutele.be